

Това юнкерче бързо пръсна своето отдѣление въ верига и съ извадена шашка стоеше постоянно право предъ нея, безъ никакъвъ страхъ. Единъ мигъ следъ това пушкитѣ запукаха. Битката се почна. Топоветѣ загърмѣха страшно, но турцитѣ бѣха още далечъ отъ насъ. Мѣстото бѣше планинско. Дълбока долина и стръмни чукари се преплитаха навсѣкжде. Ние тичаме, а нашитѣ полски топове останаха много назадъ. Нѣколко души дотърчаха до нашата позиция и извикаха:

— Напредъ! Ето турцитѣ горе, скрити въ стенитѣ на вардачницата и около дуvara. Ние бѣхме отстрана, а юнкерчето съ своитѣ войници стоеше право срещу турския постъ. Съ гола шашка въ една ржка и револверъ въ друга той стои правъ предъ войниците, които бѣха залегнали, да не ги засѣгатъ турскитѣ куршуми, що падаха като градушка около тѣхъ.

Азъ бѣхъ наблизил и можахъ да вида, какво става.

— Полурота, напредъ! извика юнкерътъ съ решителностъ и изчервено лице. Войниците скокнаха. Тутакси се изсипа градъ куршуми върху тѣхъ. Нѣколко се търкулнаха на земята. Неприятелътъ стреляше отъ кулата, та не се виждаше. Куршумитѣ на нашитѣ войници удряха въ зидоветѣ, въ камънитѣ или пѣкъ дигаха прахъ отъ ровкавата земя.

— Господинъ юнкеръ, каза единъ възстаръ войникъ, да почакаме малко, турцитѣ сж скрити. ето скоро ще стигнатъ нашитѣ горски топчета,

— Нѣма нужда! извика безстрашниятъ юнкеръ. Ние ще ги изгонимъ и безъ артилерия. — Момчета, напредъ! Полетѣ то право къмъ турскитѣ позиции.